JÁN. MAZÁK
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2007. szeptember 11. [1]

I – Bevezetés

1. Jelen előzetes döntéshozatal iránti eljárás tárgyát a Közösségbe behozott áruk vámértékének dömpingellenes vám alkalmazása céljából történő meghatározása képezi.

2. Pontosabban, a Corte Suprema di Cassazione, Sezione Tributaria (Semmitőszék – Adóügyi Kollégium) (Olaszország) a 2006. március 30-án kelt, előzetes döntéshozatalra utaló végzésében előterjesztett kérdésében lényegében azt kívánja megtudni, hogy a vámhatóságnak van-e lehetősége arra, hogy a Brazíliából, Lengyelországból, Oroszországból és Ukrajnából származó hematitnyersvasnak a Közösségbe történő behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 1994. január 12-i 67/94/ESZAK bizottsági határozatban (a továbbiakban: 67/94 határozat vagy ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló határozat) [2] megállapítotthoz hasonló dömpingellenes vám alkalmazása céljából alapul veheti-e ugyanazon áruknak a vámáru-nyilatkozat alapjául szolgáló eladását megelőző eladási árát.

3. E kérdés a Carboni e Derivati Srl (a továbbiakban: Carboni) és az olasz vámhatóságok között merült fel e hatóságok – az Oroszországból származó és a Carboni ügynöke által a Közösségbe behozott – hematitnyersvas-szállítmány vámértékét meghatározó határozatával kapcsolatban, amelyben azt nem a Carboninak történő utolsó eladásról szóló számlán feltüntetett ár, hanem az áru megelőző eladása során megállapított alacsonyabb ár alapján számították ki, amelynek eredményeként a vámérték alacsonyabb volt, mint a 67/94 határozatban meghatározott minimális behozatali ár, illetve arra dömpingellenes vámot vetettek ki.

1 – Eredeti nyelv: angol.
2 – HL 1994. L 12., 5. o.

II – Jogi háttér

A – *A dömpingellenes szabályozás*

4. 1994. január 12-én a Bizottság az Európai Szén- és Acélközösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt vagy támogatott behozatallal szembeni védelemről szóló, 1988. július 29-i 2424/88/ESZAK bizottsági határozat (a továbbiakban: alaphatározat)[3] alapján elfogadta a 67/94 határozatot.

5. A 67/94 határozat preambulumában szereplő, „Ideiglenes vám" című G. fejezetnek a szóban forgó időpontban hatályos szövege a következő:

„(63) Megállapítva, hogy a szóban forgó dömpingelt behozatalok jelentős kárt okoztak a közösségi iparágnak, és hogy a fellépés a Közösség érdeke, a tervezett intézkedéseknek csupán az okozott kár megszüntetésére kell kiterjedniük.

(64) A Bizottság kiszámította azt az árszintet, amely mellett ezek a behozatalok a továbbiakban nem okoznának jelentős kárt a közösségi iparágnak. E tekintetben a Bizottság a számításait a legkevésbé hatékony cégek közül egyesek figyelmen kívül hagyásával a közösségi iparág által közölt termelésiköltség-adatokra alapította. A termelési költségekhez hozzáadták a forgalom 5%-ának megfelelő haszonkulcsot, amely kulcs a jelenlegi piaci körülmények között ésszerűnek tekinthető.

(65) A Bizottság úgy ítéli meg, hogy az intézkedéseknek nemcsak a tisztességes versenyt kell helyreállítaniuk a hematitöntöttvas piacán, hanem ezzel egyidejűleg azt is lehetővé kell tenniük az exportáló országok számára, hogy az érintett termék kivitelére irányuló tevékenységük révén kedvezőbb jövedelemre tegyenek szert.

(66) A Bizottság úgy véli, hogy e konkrét esetben a minimumár bevezetése minden más intézkedésnél megfelelőbbnek bizonyul e célkitűzések eléréséhez.

[…]

3 – HL 1988. L 209., 18. o.

(68) Figyelembe véve az érintett termék importőrénél rendszerint felmerülő költségeket, valamint az ésszerű profitarány iránti szükségletet, tekintettel a (64) preambulumbekezdésben hivatkozott kár kiszámítására is, a Bizottság szükségesnek tartja átmeneti intézkedés révén a tonnánkénti 149 ECU minimumár (a vámkezelés előtti CIF ár) és az érintett, Brazíliából, Lengyelországból, Oroszországból és Ukrajnából származó termék után bevallott vámérték különbözetének megfelelő, változó vám kivetését minden olyan esetben, amikor a bejelentett vámérték alacsonyabb a minimális behozatali árnál.

[…]" [nem hivatalos fordítás]

6. Az ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló határozat 1. cikke így rendelkezik:

„(1) Ideiglenes dömpingellenes vámot kell kivetni a 7201 10 19 KN-kóddal bejelentett, Brazíliából, Lengyelországból, Oroszországból és Ukrajnából származó hematitnyersvas behozatalára.

(2) A vám összege egyenlő a 149 ECU tonnánkénti ár (a vámkezelés előtti CIF ár) és a bejelentett vámérték különbözetével, amennyiben a bejelentett vámérték alacsonyabb a minimális behozatali árnál.

(3) A vámokra vonatkozó hatályos rendelkezéseket alkalmazni kell.

(4) Az (1) bekezdésben hivatkozott termék szabad forgalomba bocsátása az ideiglenes vám összegével megegyező biztosítékhoz kötött."

7. Az ideiglenes vámot a Brazíliából, Lengyelországból, Oroszországból és Ukrajnából származó hematitnyersvasnak a Közösségbe történő behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 1994. július 15-i 1751/94/ESZAK bizottsági határozat erősítette meg (a továbbiakban: 1751/94 határozat vagy a végleges vám kivetéséről szóló határozat)[4].

4 – HL 1994 L 182, 37. o.

8. A végleges vám kivetéséről szóló határozat 1. és 2. cikke a következőképpen rendelkezik:

„*1. cikk*

(1) Végleges dömpingellenes vámot kell kivetni a 7201 10 19 KN-kóddal bejelentett, Brazíliából, Lengyelországból, Oroszországból és Ukrajnából származó hematitnyersvas Közösségbe való behozatalára.

(2) A vám összege egyenlő a 149 ECU tonnánkénti ár és a (közösségi határparitáson számított) elfogadott vámérték különbözetével, amennyiben ez az érték alacsonyabb a fent említett árnál.

[…]

4. A vámokra vonatkozó hatályos rendelkezéseket alkalmazni kell.

2. cikk

(1) A 67/94/ESZAK bizottsági határozatnak megfelelően, ideiglenes dömpingellenes vám formájában biztosított összegeket a véglegesen kivetett vám formájában kell beszedni, és a végleges dömpingellenes vám összegét meghaladó összeget vissza kell fizetni.

2. A fenti 1. cikk (4) bekezdésének rendelkezései vonatkoznak az ideiglenesen megállapított összeg végleges beszedésére is.” [nem hivatalos fordítás]

B – *A Vámkódex és a végrehajtási szabályok*

9. A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló, 1992. október 12-i 2913/92/EGK tanácsi rendelet [5] (a továbbiakban: a Vámkódex) 28. cikke, amely a II. Cím alatti, „Az áruk vámértéke” című 3. fejezetben található, így rendelkezik:

„E fejezet rendelkezései határozzák meg a vámértéket az Európai Közösségek Vámtarifája, valamint az áruforgalommal kapcsolatos különleges tárgykörökre vonatkozó közösségi rendelkezések által megállapított nem tarifális intézkedések alkalmazása céljából.”

5 – HL 1992 L 302, 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 4. kötet, 307. o.

10. A jelen ügyre vonatkozó részében a Vámkódex 29. cikkének (1) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) Az importált áru vámértéke az ügyleti érték, vagyis a Közösség vámterületére irányuló kivitel céljából történő eladáskor az áruért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő, szükség esetén a 32. és 33. cikknek megfelelően kiigazított ár, feltéve hogy:

[…]

c) az áruknak a vevő általi későbbi viszonteladásából, átengedéséből vagy használatából származó haszon – sem közvetlenül, sem közvetve – nem kerül vissza az eladóhoz, kivéve ha a 32. cikkel összhangban a megfelelő kiigazítás elvégezhető; és

d) a vevő és az eladó nincs kapcsolatban egymással, vagy ha a vevő és az eladó kapcsolatban áll egymással, az ügyleti érték a (2) bekezdés értelmében vámcélokra elfogadható.”

11. A 2454/93/EGK bizottsági rendelettel (a továbbiakban: végrehajtási rendelet)[6] a Bizottság lefektette a Vámkódex végrehajtásáról szóló rendelkezéseket. Ennek 147. cikke (1) bekezdésének 1994 júniusában, a szóban forgó hematitnyersvas-szállítmány behozatalának időpontjában hatályos változata kimondta:

„(1) A Vámkódex 29. cikke alkalmazásában azt a tényt, hogy az eladás tárgyát képező árukat a szabad forgalomba bocsátás számára kérik vámkezelni, megfelelő utalásnak kell tekinteni arra vonatkozóan, hogy azok eladása a Közösség vámterületére irányuló export céljából történt. Ez az utalás érvényes abban az esetben is, ha az értékelést több egymást követő eladás előzte meg; ilyen esetben a 178–181. cikktől függően bármelyik eladási ár az értékelés alapjául vehető.”

12. A végrehajtási rendelet 147. cikke (1) bekezdésének jelenleg hatályos, a második mondat tekintetében az 1995. július 19-i 1762/95/EK bizottsági rendelettel[7] módosított szövege a következő:

„(1) A Vámkódex 29. cikke alkalmazásában azt a tényt, hogy az eladás tárgyát képező

6 – A 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló, 1993. július 2-i rendelet (HL L 253., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 6. kötet, 3. o.).

7 – A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló 2454/93/EGK rendelet módosításáról szóló rendelet (HL L 171., 8. o., magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 5. kötet, 422. o.).

árukat a szabad forgalomba bocsátás számára kérik vámkezelni, megfelelő utalásnak kell tekinteni arra vonatkozóan, hogy azok eladása a Közösség vámterületére irányuló export céljából történt. Ez az utalás az értékelést megelőző egymást követő eladások esetében csak az utolsó olyan eladás tekintetében érvényes, amely az áruknak a Közösség vámterületére történő belépéséhez vezetett, illetve a Közösség vámterületén, az áruk szabad forgalomba bocsátása előtt történt eladás. Ha olyan árat jelentenek be, amely olyan eladásra vonatkozik, amely az előtt az utolsó eladás előtt történt, amely alapján az árukat a Közösség vámterületére bevitték, a vámhatóságok felé hitelt érdemlően bizonyítani kell, hogy az áruknak ez az eladása a nevezett vámterületre való kivitel céljából történt. A 178–181a. cikkek rendelkezéseit alkalmazni kell."

13. A végrehajtási rendelet 178–181. cikke a vámértékre vonatkozó adatszolgáltatással és benyújtandó okmányokkal kapcsolatos. Megjegyzendő, hogy a 2454/93/EGK rendelet módosításáról szóló, 1994. december 19-i 3254/94/EK bizottsági rendelet[8] a végrehajtási rendeletbe a következő 181a. cikket iktatta be:

„(1) A vámhatóságok nem kötelesek a behozott áruk vámértékét az ügyleti érték szerinti módszer alkalmazásával meghatározni abban az esetben, ha a (2) bekezdés rendelkezéseiben meghatározott eljárásnak megfelelően alapos okuk van kételkedni abban, hogy a bevallott érték a Vámkódex 29. cikkében hivatkozott teljes megfizetett vagy megfizetendő összeget jelenti.

(2) Ha a vámhatóság részéről az (1) bekezdésben említett kételyek merülnek fel, a 178. cikk (4) bekezdésének rendelkezései szerint további információk szolgáltatását kérheti. Ha a vámhatóság kételyei ezt követően továbbra is fennállnak, a vámhatóság köteles a végleges határozat meghozatalát megelőzően a kételyeit alátámasztó indokokról szükség esetén írásban értesíteni az érintett személyt, és lehetőséget biztosítani számára azok megválaszolására. A végleges határozatról és az azt alátámasztó indokolásról a vámhatóság az érintett személyt köteles írásban tájékoztatni."

III – Tényállás, eljárás, valamint az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

14. 1994 májusában a Carboni az olaszországi székhelyű Commercio Materie Prime CMP Srl (a továbbiakban: CMP) társaságtól orosz eredetű hematitöntöttvas szállítmányt szerzett be. Maga a CMP a hematitöntöttvas-szállítmányt a limassoli (Ciprus) székhelyű OME-DTECH Electronics LTD (a továbbiakban: OME-DTECH) társaságtól szerezte be.

8 – A Közösségi Vámkódex létrehozásáról szóló 2913/92/EGK tanácsi rendelet végrehajtására vonatkozó rendelkezések megállapításáról szóló 2454/93/EGK rendelet módosításáról szóló rendelet (HL L 346., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 5. kötet, 326. o.).

15. A Carboni ügynöke, a Spa-MAT szállítási társaság 1994 júniusában a molfettai kikötőben e szállítmány behozatalát bejelentette, és azt a vám 1994. június 14-én kelt szállítási számla alapján történő megfizetését követően e kikötőben vámkezelték.

16. A vámhatóság az 1994. július 16-i jegyzőkönyvével a Carbonival ügynöke, a Spa-MAT útján azt közölte, hogy a kifizetendő összeget a 67/94 határozat alapján bevezetett dömpingellenes szabályozás megszegése miatt meg kell emelni a 149 ECU tonnánkénti ár és a vámérték különbözetének megfelelő dömpingellenes vámmal.

17. A Carboni e határozat ellen keresetet indított a Tribunale di Bari (bari elsőfokú bíróság) előtt a Ministero delle Finanze (a Pénzügyminisztérium) és a Riunione Adriatica di Sicurtà Spa (a továbbiakban: RAS) ellen, arra hivatkozva, hogy a számlán 151 ECU ár volt feltüntetve, ami magasabb a minimális behozatali árnál. A Tribunale di Baritól kérte annak megállapítását, hogy a dömpingellenes jogszabályokat nem sértették meg, ebből következőleg az érintett javak beszerzésével összefüggésben nincs tartozása.

18. A Pénzügyminisztérium e bíróság előtt kijelentette, hogy a behozatali nyilatkozat érvénytelen eredetigazoláson alapult, és a CMP előszámláján feltüntetett ár pedig kevéssé volt hiteles, amelynek eredményeként mindaddig, ameddig a dömpingellenes vám alkalmazásának feltételeit nem tisztázták, az árukat felfüggesztett vámeljárás keretében, a helyes vám kifizetésének feltételével vámkezelték. Kijelentette, hogy az első eladásra vonatkozó, az OME-DTECH által kibocsátott számla 130,983 ECU tonnánkénti árat tüntetett fel a CMP részére eladási árként, amely tehát negatív eltérést jelent a minimális behozatali árhoz képest.

19. A Tribunale di Bari 2000. szeptember 30-i ítéletével elutasította a Carboni keresetét, többek között azon indok alapján, hogy az európai piac dömpingellenes vámon keresztül történő védelmének a Közösségbe történő belépésnél kell megvalósulnia, vagyis az árunak a közösségi gazdasági szereplő (jelen ügyben az OME-DTECH) általi első megszerzése időpontjában.

20. A Carboni ezzel az ítélettel szemben fellebbezéssel élt a Corte d'appello di Bari (bari fellebbviteli bíróság) előtt, amely a fellebbezést megalapozatlanság miatt elutasította. E bíróság szerint a Közösségi Vámkódex 201. cikke értelmében vett „szabad forgalomba bocsátás" alatt a közösségi szabadpiacon történő forgalomba hozatalt kell érteni, emiatt pedig azt a kereskedelmi szakaszt kell figyelembe venni, amikor az első közösségi gazdasági szereplő megszerezte az árut. Megállapította, hogy ebből következően ezen kereskedelmi szakaszt kell figyelembe venni, mivel az megelőzi a vámkezelést, amely ezzel

szemben a minimális behozatali ár védelmét garantálja.

21. Az alapeljárásban a Corte Suprema di Cassazione-nak a Carboni által a Corte d'appello di Bari ítéletével szemben benyújtott felülvizsgálati kérelemről kell határozatot hoznia.

22. Álláspontja védelmében a Vámhatóság kifejti, hogy az eladásnak a nem közvetlenül azon közösségi gazdasági szereplővel történő megkötése, aki az árut vámkezelteti, olyan ügyletnek minősül, amely kifejezetten a dömpingellenes intézkedések következményeinek elkerülésére irányul, amelynek egyetlen célja, hogy az áruk árát emelje a vámkezelés időpontjában. A Carboni ezen érveket vitatja, álláspontja szerint a közösségi vámszabályok a meghatározók, és azt állítja, hogy e szabályozás értelmében csak az áruk közösségi piacon való forgalomba bocsátásának ideje lényeges, amire az áruk vámkezelésekor kerül sor.

23. A kérdést előterjesztő bíróság szerint a kérdés lényegében az, hogy a vámhatóságok a dömpingellenes vám alkalmazása céljából alapul vehetik-e azt az értéket, amely az érintett árunak a vámáru-nyilatkozat alapjául szolgáló eladását megelőző, közösségi behozatalra történő eladási árának felel meg.

24. Ennek fényében a Corte Suprema di Cassazione előzetes döntéshozatal céljából az alábbi kérdést tartotta szükségesnek a Bíróság elé terjeszteni:

„A közösségi vámjog elvei szerint a vámhatóság a 67/94/ESZAK bizottsági határozatban megállapítotthoz hasonló dömpingellenes vám alkalmazása céljából alapul veheti-e ugyanazon áruknak a vámáru-nyilatkozat alapjául szolgáló eladását megelőző eladási árát, ha a vásárló közösségi jogalany, vagy legalábbis az eladás célja a Közösségbe történő behozatal volt?"

IV – Jogi elemzés

A – *A felek fő észrevételei*

25. Jelen eljárásban az Amministrazione delle Finanze (pénzügyi hatóságok) érde-

kében is eljáró olasz kormány és a Bizottság terjesztett elő írásbeli észrevételeket.

26. Az olasz kormány szerint az előterjesztett kérdésre igenlő választ kell adni. Úgy véli, hogy a vámhatóság jogosult a vámérték meghatározására a szóban forgó hematitnyersvasnak az OME-DTECH által a CMP mint közösségi gazdasági szereplő részére történő első eladása alapulvételével.

27. Az olasz kormány arra hivatkozik, hogy a dömpingellenes vám alkalmazása céljából meghatározott vámérték meghatározásánál kizárólag az az időpont lehet lényeges, amikor valamely közösségi gazdasági szereplő az első alkalommal megszerezte a szóban forgó árut, mivel az áru ebben az időpontban lépett be a közösségi piacra. Ebből következően a szóban forgóhoz hasonló esetben az ekkor fizetett ár, és nem az importőr által az érintett áruk megszerzéséért fizetett ár képezi azt az árat, amelynek alapján a vámértéket a Vámkódex 29. cikke értelmében meg kell állapítani.

28. E megközelítés megfelel a dömpingellenes szabályozás céljának, mivel a közösségi piac sérelme nem kizárólag abban az időpontban valósul meg, amikor az áron alul eladott áruk ténylegesen belépnek a közösségi vámterületre, hanem abban az esetben is, ha valamely gazdasági szereplő, aki az említett árukat alacsonyabb áron szerzi be ahhoz képest, mint a többi közösségi gazdasági szereplő, előnyhöz jut.

29. Az olasz kormány szerint ezen álláspontot megerősíti a végleges vám kivetéséről szóló határozat szövege, amely a „(közösségi határparitáson számított) elfogadott vámértékre” hivatkozik az ideiglenes határozat által alkalmazott, „bejelentett vámérték” helyett.

30. A Bizottság elismeri, hogy a változó vámnak a vámáru-nyilatkozatban bejelentett, az utolsó ügyletre vonatkozó ár alapulvételével történő kiszámítása némileg problematikus. Egyrészt a vámjog szempontjából az utolsó eladás ára valójában a legjobb mód a behozatal valamennyi költségelemének figyelembevételére, ezért biztosítja a helyes behozatali vám kivetését. Másrészt a dömpingellenes intézkedés szempontjából nézve, ha a vámértéket az utolsó eladás alapulvételével állapítják meg, a minimális behozatali ár meghatározásának célját könnyen meg lehet kerülni.

31. A Bizottság álláspontja szerint azonban a végleges vám kivetéséről szóló határozat szövege nem teszi lehetővé, hogy a változó vámot az utolsó eladás árának alapulvételétől

eltérően állapítsák meg. Más szavakkal, a dömpingellenes vám alkalmazása szempontjából a lényeges utolsó eladás vagy ügylet kizárólag azon eladás vagy ügylet lehet, amelyet a vámérték meghatározásához használnak.

32. Mindamellett a vámhatóság még mindig megkérdőjelezheti, hogy a bejelentett vámérték az importőr által ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árat jelenti-e. A Bizottság rámutat arra, hogy noha a jelen ügy alapjául szolgáló tényállás részletei nem állnak rendelkezésére, álláspontja szerint a vámhatóság – a 181a. cikk által a végrehajtási rendeletbe később beiktatott, szóban forgó időszakban alkalmazott vámeljárási gyakorlatnak megfelelően – jogosult volt azt az árat figyelembe venni, amelyet azon eladást megelőző eladás keretében rögzítettek, amelynek alapulvételével a vámérték bejelentése történt, feltéve hogy további vizsgálatot követően még mindig alapos oka van kételkedni abban, hogy a bejelentett vám megfelelt a ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árnak.

33. Ennek megfelelően a Bizottság javasolja, hogy az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdést úgy válaszolják meg, hogy a vámhatóság alapul veheti ugyanazon áruknak a vámáru-nyilatkozat alapjául szolgáló eladását megelőző eladási árát, ha a hatóságnak, miután a Vámkódexnek megfelelően további felvilágosítást kért, továbbra is alapos oka van kételkedni, hogy a bejelentett vám megfelelt a ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árnak a Vámkódex 29. cikke értelmében.

B – *Elemzés*

34. Előzetesen fel kell hívni a figyelmet arra, hogy jelen ügy nem a rendes érték megállapítását vagy az ez alapján a kérdéses dömpingellenes intézkedésben megállapított, tonnánkénti 149 ECU minimális behozatali árat érinti, hanem az ezen intézkedéssel összhangban a konkrét behozatal miatt kivetendő dömpingellenes vám összegének megállapítását.

35. Az ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló határozat értelmében a dömpingellenes vám összege egyenlő a minimális behozatali ár és a „bejelentett vámérték" különbözetével. E tekintetben meg kell állapítani, hogy a végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló határozat szövege ezzel összefüggésben a „elfogadott vámértékre" hivatkozik, ami pontosabbnak tűnik számomra, hiszen a bejelentett vámérték a Vámkódex értelmében számos okból elfogadhatatlannak bizonyulhat. E megfogalmazásbeli különbség azonban jelen összefüggésben kevéssé tűnik lényegesnek. Ehelyett fontos, hogy a dömpingellenes vámot az érintett behozatal vámértéke után vessék ki [9], amelyet – ahogyan arra az ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló határozat 1. cikkének (3) bekezdésében található hivatkozás rámutat – a vonatkozó vámeljárási jogszabályokkal, azaz különösen a Vámkódex II. címének az áruk vámértékéről szóló 3. fejezetében meghatározott eljárás

9 – E tekintetben lásd még a C-69/89. sz. Nakajima-ügyben 1991. május 7-én hozott ítélet (EBHT 1991., I-2069. o.) 105. pontját, valamint a C-93/96. sz. ICT-ügyben 1997. május 29-én hozott ítélet (EBHT 1997., I-2881. o.) 14. pontját.

szerint és a vonatkozó végrehajtási rendelkezésekkel összhangban kell meghatározni.

36. A kérdést előterjesztő bíróság lényegében azt kívánja megtudni, hogy e rendelkezések [10] értelmében a vámhatóságok jogosultak voltak-e arra, hogy szóban forgó dömpingellenes vám alkalmazása céljából ugyanazon áruknak a vámáru-nyilatkozat alapjául szolgáló eladását megelőző eladási árát vegyék figyelembe a vámérték meghatározása során, amellyel az árukat a Közösség vámterületén forgalomba bocsátották.

37. E kérdés megválaszolása kapcsán először is meg kell jegyezni, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló végzés nem egyértelműen írja le a kérdés felmerülésének körülményeit. Különösen az nem világos, hogy az olasz vámhatóságok azért döntöttek-e úgy, hogy a korábbi eladási árat veszik figyelembe, mert – ahogyan arra az olasz hatóságok észrevételeiből következtetni lehet – vitatott, hogy a Carboni valóban a CMP számláján feltüntetett 151 ECU árat fizette ki a behozott áru után, vagy pedig azért, mert álláspontjuk szerint – noha ez az összeg a Carboni által a behozott áru után ténylegesen megfizetett összeget tükrözi – a dömpingellenes szabályozás célja megkívánja, hogy a vámértéket a valamely közösségi gazdasági szereplőnek való első eladás alapján kell meghatározni.

38. Ahogyan az az alábbi elemzésből kiderül, a vámhatóságok azon lehetősége, hogy a vámérték meghatározása szempontjából az áruknak a korábbi eladási árát vegyék figyelembe, több feltételtől függ, ezért jelen ügyben fontos pontosan meghatározni, hogy mi a vonatkozó helyzet. Annak érdekében azonban, hogy a kérdést előterjesztő bíróság mindenképpen használható választ kapjon, az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdést tágabb összefüggéseiben is megvizsgálom, tekintettel mind azon helyzetre, ha a vámhatóságoknak alapos okuk van kételkedni abban, hogy a bevallott érték az importőr által megfizetett vagy megfizetendő teljes összeget jelenti, valamint azon helyzetre is, amikor e tényt nem vitatják.

39. Ennek érdekében először is megvizsgálom a vonatkozó közösségi vámeljárási szabályokban meghatározott értékelési rendszer tekintetében a vámhatóságok azon lehetőségét, hogy egymást követő eladások esetében valamely megelőző eladási árat vegyenek figyelembe a vámérték meghatározásánál, másodszor pedig közelebbről megvizsgálom azt a kérdést, hogy – ahogyan azt az olasz kormány állítja – a dömpingellenes szabályozás az ilyen esetben előírja-e a vámértéknek olyan korábbi eladás alapján

10 – Itt kell megjegyezni, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló végzésből kitűnik, hogy a „principles of Community customs law" kifejezés az előzetes döntéshozatalra utalt kérdés szövegében nem technikai értelemben kíván a közösségi jog egyes általános elveire utalni, hanem általánosabban a jelen ügyre vonatkozó, különösen a Vámkódex és a végrehajtási rendelet által meghatározott közösségi vámszabályokra. Ha e kifejezésre utalok, ebben az értelemben használom.

történő megállapítását, mint amilyen a jelen ügyben az OME-DTECH által a CMP-nek történő eladás.

40. Először is emlékeztetni kell arra, hogy a vámérték megállapítására vonatkozó közösségi szabályozás méltányos, egységes és semleges rendszer létrehozására irányul, amely kizárja az önkényes és fiktív vámértékek alkalmazását, és arra az elvre épül, hogy a vámértéknek tükröznie kell a behozott áru valós gazdasági értékét, ennélfogva figyelembe kell vennie ezen áru valamennyi elemét, ami gazdasági értékkel rendelkezik [11].

41. Ennek megfelelően az importált áru vámértékét az „ügyleti érték” [12] fogalmára tekintettel kell megállapítani, vagyis a Vámkódex 29. cikkének (1) bekezdése értelmében a Közösség vámterületére irányuló kivitel céljából történő eladáskor az áruért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő, szükség esetén a Vámkódex vonatkozó rendelkezéseinek megfelelően kiigazított ár alapján.

42. A Vámérték így elvileg megfelel a vevő (importőr) és az eladó (exportőr) által az exportált áruk tekintetében megállapított egyedi árnak [13].

43. A Vámkódex 29. cikkének (1) bekezdése világossá teszi, hogy a vámérték megállapítására csak az áruknak „a Közösség vámterületére irányuló kivitel céljából történő eladáskor” kerül sor, ami azt jelenti, hogy az eladással egyidejűleg abban is meg kell állapodni, hogy a harmadik államból származó árukat útnak fogják indítani a Közösség vámterületére [14].

44. A végrehajtási rendelet 147. cikkének (1) bekezdése értelmében azt a tényt, hogy az eladás tárgyát képező árukat a közösségi szabad forgalomba bocsátás számára kérik vámkezelni, megfelelő utalásnak kell tekinteni arra vonatkozóan, hogy a feltételek teljesültek, azaz azok eladása a Közösség vámterületére irányuló export céljából történt.

45. Ha az értékelést az árukra vonatkozó két vagy több egymást követő ügylet előzte meg, az a feltétel, amely szerint az áruk eladásának a Közösség vámterületére irányuló export céljából kellett történnie, elméletileg teljesülhet minden egymást követő

11 – Ebben az értelemben lásd többek között a C-11/89. sz. Unifert-ügyben 1990. június 16-án hozott ítélet (EBHT 1990., I-2275. o.) 35. pontját, valamint a C-306/04. sz. Compaq Computer ügyben 2006. november 16-án hozott ítélet (EBHT 2006., I-10991. o.) 30. pontját.

12 – Ebben az értelemben lásd a 65/85. sz. Van Houten-ügyben 1986. február 4-én hozott ítélet (EBHT 1986., 447. o.) 13. pontját.

13 – Ebben az értelemben lásd a 12. sz. lábjegyzetben hivatkozott Van Houten-ügyben hozott ítélet 13. pontját, a 11. sz. lábjegyzetben hivatkozott Unifert-ügyben hozott ítélet 36. pontját, valamint a C-491/04. sz. Dollond & Aitchison ügyben 2006. február 23-án hozott ítélet (EBHT 2006., I-2129. o.) 26. pontját.

14 – Ebben az értelemben lásd a 11. sz. lábjegyzetben hivatkozott Unifert-ügyben hozott ítélet 11. pontját.

eladás tekintetében. Ebből eredően a végrehajtási rendelet 147. cikkének (1) bekezdése kiterjeszti azt a vélelmet, amely szerint ha az árukat szabad forgalomba bocsátás érdekében jelentették be, a „kivitel céljából történő eladás" feltétele minden „egymást követő eladás" tekintetében teljesül.

46. A végrehajtási rendeletnek a jelen ügy szempontjából lényeges időpontban hatályos, eredeti 147. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezett, hogy ilyen esetben ezen eladásokból eredő bármelyik eladási ár az értékelés alapjául vehető.

47. Ahogyan az a Bíróságnak az Unifert-ügyben hozott ítéletéből kitűnik, ez azt jelenti, hogy az importőr az áruk egymást követő, a Közösség vámterületére történő behozatala céljából történt eladása esetén az egyes eladások tekintetében megállapított árak közül szabadon választhatja ki azt, amelyet az érintett áruk vámértéke meghatározásának alapjaként elfogad, feltéve hogy az általa választott ár vonatkozásában minden szükséges adatot és okmányt a vámhatóságok rendelkezésére tud bocsátani [15].

48. Az a tény, hogy az áru importőre elvileg az ügyleti érték meghatározása érdekében az áruk behozatalához figyelembe vehető eladások láncolatában megállapított árak bármelyikét választhatja, nyilvánvalóan azzal a következménnyel jár, hogy az áru végső, az importőr által kifizetett vagy kifizetendő árában benne foglalt költségelemeket, mint például az áru egy vagy több korábbi eladójának haszonkulcsát a vámérték nem feltétlenül tükrözi.

49. Ezért rá kell mutatni arra, hogy e szabály bizonyos mértékig összeegyeztethetetlen az ügyleti értéken alapuló módszerrel. E fogalom lényege különösen, ahogyan azt fent bemutattam [16], hogy a vámérték megállapításának tükröznie kell a behozott áru tényleges gazdasági értékét, azaz az áruk tényleges árát, amikor azokat a szabad forgalomba bocsátás számára kérik vámkezelni. Más szóval a vámértéknek a lehető leginkább meg kell felelnie az akkori exportárnak, amikor az áruk a közösségi határt átlépik, amelyet az a tény is alátámaszt, hogy a végrehajtási rendelet 145. cikke értelmében az áruk kereskedelmi értékének a megvásárlást követően, de a szabad forgalomba bocsátás előtt bekövetkező csökkenése esetén – például amikor az áru egy része elvész vagy károsodik – a ténylegesen kifizetett vagy fizetendő ár részarányosítását kell alkalmazni. [17]

15 – Lásd a 11. lábjegyzetben hivatkozott Unifert-ügyben hozott ítélet 16. és 21. pontját. Ezen ítélet hivatkozott az áruk vámértékeléséről szóló, 1980. május 28-i, 1224/80/EGK tanácsi rendelet (HL 1980. L 134., 1. o.) 3. cikkének (1) bekezdésére, valamint az első hivatkozott rendelet 1., 3. és 8. cikke egyes rendelkezéseinek végrehajtásáról szóló, 1980. június 11-i bizottsági rendelet 6. cikke (HL 1980 L 154, 14. o.), amelyeket lényegében ugyanígy vett át a Vámkódex 29. cikkének (1) bekezdése és a végrehajtási rendelet 147. cikkének (1) bekezdése.

16 – Lásd a fenti 40. pontot.

17 – Ebben az értelemben lásd még a 183/85. sz. Repenning-ügyben 1986. június 12-én hozott ítélet (EBHT 1986., 1873. o.) 18. pontját, valamint a 11. lábjegyzetben hivatkozott Unifert-ügyben hozott ítélet 35. pontját.

50. Éppen ugyanezen okból, ahogyan arra a Bizottság helyesen rámutatott, a végrehajtási rendelet 147. cikke (1) bekezdésének 1995-ben módosított, hatályos változata alapján nyilvánvaló, hogy az értékelés előtti egymást követő eladások esetében a vámértéket főszabály szerint azon utolsó eladás alapján kell meghatározni, amely során az árukat a Közösség vámterületén forgalomba bocsátották. A nyilatkozattevő a végrehajtási rendelet módosított 147. cikkének (1) bekezdése alapján nem jelenthet be minden további nélkül olyan árat, amely az utolsó eladás előtt történt eladáshoz kapcsolódik, hanem ilyen esetben a vámhatóságok előtt meggyőző módon igazolnia kell, hogy az utolsó eladást megelőző eladásra a Közösség vámterületére irányuló export céljából került sor.

51. A jelen ügyben előterjesztett kérdésre visszatérve azonban meg kell jegyezni, hogy álláspontom szerint a végrehajtási rendelet 147. cikkének (1) bekezdése kizárólag a nyilatkozattevő számára teszi lehetővé az egymást követő eladások esetében, hogy olyan árat válasszon, amely az utolsó, ezen áruk behozatala alapjául szolgáló eladást megelőző eladáshoz kapcsolódik.

52. Ezzel szemben sem e rendelkezés, sem a Vámkódex 29. cikkének (1) bekezdése nem értelmezhető úgy, hogy az felhatalmazza a vámhatóságot arra, hogy a szóban forgó ügyhöz hasonló esetben, amikor a nyilatkozattevő az áruk árát az áruk közösségbe való behozatalához vezető utolsó eladás alapján jelentette be, szabadon kiválassza az áruk korábbi eladásához kapcsolódó árat.

53. Álláspontom szerint ezen értelmezés először is nem felelne meg a közösségi vámjog alapját képező ügyleti érték fogalmának, amely főszabály szerint előírja, hogy az árukat a Közösségben történő forgalomba bocsátást megelőző eladási ár alapján kell értékelni, és hogy ennek következtében a szabály alóli kivételeket megszorítólag kell értelmezni. Másodszor, a jogbiztonság követelménye, valamint az egyéni importőrök védelme a vámok, különösen a dömpingellenes vámok kivetésének diszkrecionális jogával szemben azt is jelenti, hogy a vámhatóságok nem határozhatják meg szabadon a nyilatkozattevő által kiválasztott és bejelentett ártól eltérő árat.

54. Ezért a Vámkódex és a végrehajtási rendelet alapján úgy tűnik, hogy a vámértéket elvileg az áruért a vámértékelést megelőző utolsó eladás során ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő ár alapulvételével kell meghatározni, feltéve hogy az importőr ezen árról nyilatkozik. Ezért a vámhatóságok nem hivatkozhatnak ilyen ügyben olyan árra, amelyet ugyanezen áruk korábbi eladása során állapítottak meg.

55. Emellett a dömpingellenes szabályok célja véleményem szerint és az olasz kormány álláspontjával szemben ugyancsak nem igazolja az ettől eltérő értelmezést.

56. Ezzel összefüggésben meg kell jegyezni, hogy az alaphatározat 1. cikkéből és 2. cikkének (1) bekezdéséből következik, amelyek a szóban forgó ideiglenes, valamint végleges vám kivetéséről szóló határozatra is vonatkoznak [18], hogy a dömpingellenes szabályozás a „dömpingelt vagy támogatott behozatallal" szembeni védelem biztosítására irányul, és dömpingellenes vám vethető ki minden olyan dömpingelt termékre, „amelynek a Közösségben történő szabad forgalomba bocsátása kárt okoz." Ezen túlmenően az alaphatározat 2. cikkének (2) bekezdésében megadott meghatározás szerint a termék akkor tekinthető dömpingelt terméknek, ha a Közösségbe irányuló exportára alacsonyabb, mint valamely hasonló termék rendes értéke.

57. E rendelkezésekből kitűnik, hogy a dömpingellenes intézkedés alkalmazása feltételezi az áruk közösségi piacon történő forgalomba bocsátását, amely kárt okoz a közösségi iparágnak. Az olasz kormány észrevételeivel szemben a közösségi dömpingellenes szabályozás mindaddig nem érinti önmagában az árueladást (mint például jelen ügyben a hematitnyersvas OME-DTECH által a CMP-nek történő első eladása), amíg nem kerül sor ezeknek az áruknak a Közösség vámterületére irányuló tényleges kivitelére, még akkor sem, ha valamely közösségi gazdasági szereplő félként szerepel az ilyen ügyletben.

58. Ezen túlmenően a dömpingellenes vámok a Közösségbe irányuló kiviteli ár és a termék rendes értéke közötti eltérésből eredő dömpingkülönbözet semlegesítésére, ezáltal pedig az érintett áruk Közösségbe történő behozatala káros hatásainak megszüntetésére irányulnak. Jelen ügyben az ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló határozattal, valamint a végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló határozattal megállapított tonnánkénti 149 ECU minimumár képezi azt az árszintet, amely mellett a hematitnyersvas behozatala a továbbiakban nem okoz jelentős kárt a közösségi iparágnak [19].

59. Ebből következik, hogy ha a nyilatkozattevő által ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő ár a dömpingellenes intézkedésben meghatározott minimumárnál magasabb, a dömpingellenes szabályozás céljára

18 – Lásd még a Európai Gazdasági Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt vagy támogatott behozatallal szembeni védelemről szóló, 1988. július 11-i 2423/88/EGK tanácsi rendelet (HL L 209., 1.o., a továbbiakban: alaprendelet) vonatkozó rendelkezéseit, valamint az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 1995. december 22-i 384/96/EK rendelet (HL 1996. L 56., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 10. fejezet 11. kötet., 45. o.) 1. cikkét.

19 – Lásd még a 67/94 határozat 64. preambulumbekezdését.

tekintettel nem megalapozott a dömpingellenes vám beszedése például az áruk korábbi eladásának figyelembe vételével. Ez még akkor is akkor igaz, ha a meghatározott minimumárnál magasabb árban kifejezetten azért állapodtak meg, hogy a dömpingellenes vámot elkerüljék [20].

60. Ezért mind a vámszabályok, mind a dömpingellenes szabályok alapján, ha a nyilatkozattevő az olyan utolsó ár bevallását választja, amely az áruk közösségi forgalomba hozatalához kapcsolódik, a vámhatóságok a jelen ügy tárgyát képezőhöz hasonló dömpingellenes vám kivetése céljából nem állapíthatják meg szabadon a vámértéket ugyanazon áruk megelőző eladása során megállapított ár alapján.

61. Hangsúlyozni szükséges azonban, hogy ez csak akkor alkalmazandó, ha a bejelentett érték megfelel az áruért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árnak.

62. Álláspontom szerint más a helyzet, ha alapos okkal lehet kételkedni a vámértéknyilatkozat helytállóságában, és ha felmerül például annak gyanúja, hogy – ahogyan azt az előzetes döntéshozatalra utaló végzés alapján a Pénzügyminisztérium látszólag feltételezi – a számlán feltüntetett ár nem hiteles vagy hamis.

63. Ezzel összefüggésben emlékezetni kell arra, hogy a Vámkódex 30. és 31. cikke kiegészítő értékelési módszereket ír elő azokra az esetekre, amikor a vámértéket nem lehet a Vámkódex 29. cikkének megfelelően az ügyleti érték szerinti módszer alapján meghatározni.

64. Ennek megfelelően a 3254/94 rendelettel módosított végrehajtási rendelet 181a. cikkének szövege kimondja, hogy ha a vámhatóságoknak alapos okuk van kételkedni abban, hogy a bevallott érték a teljes megfizetett vagy megfizetendő összeget jelenti, nem kötelesek a behozott áruk vámértékét az ügyleti érték szerinti módszer alkalmazásával meghatározni, és így visszautasíthatják a bevallott árat, ha a vámhatóság kételyei ezt követően továbbra is fennállnak, miután a Vámkódex 178. cikkének (4) bekezdése szerint további információk szolgáltatását kérhették.

65. Jóllehet a végrehajtási rendelet fenti rendelkezése a szóban forgó áruk bejelentésének időpontjában még nem lépett hatályba, a Bizottság által nyújtott tájékoztatás szerint ez a rendelkezés az általánosan alkalmazott gyakorlatot tükrözi, amelyet a tényállás időpontjában is alkalmaztak, álláspontom szerint emellett a Vámkódex rendszerével összeegyeztethető.

20 – E tekintetben lásd még a C-99/94. sz. Robert Birkenbeul-ügyben 1996. március 28-án hozott ítélet (EBHT 1996., I-1791. o.) 17. pontját, valamint a C-305/86. és C-160/87. sz., Neotype Techmashexport kontra Bizottság és Tanács egyesített ügyekben 1990. július 11-én hozott ítélet (EBHT 1990., I-2945. o.) 60. pontját.

66. A Vámkódex 29. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében például a vámhatóságok akkor, ha a vevő és az eladó kapcsolatban áll egymással, a Vámkódex 29. cikkének (1) bekezdése alapján megállapított ügyleti értéket elfogadhatatlannak tekinthetik, ha a nyilatkozattevő által vagy másként szolgáltatott információk alapján, és miután megfelelő válaszlehetőséget biztosítottak ez utóbbi számára, a vámhatóságoknak okuk van megállapítani, hogy a kapcsolat befolyásolta az árat.

67. Ilyen esetekben, ha az ügyleti érték valamilyen okból nem elfogadható, a Vámkódex előírja, hogy a vámértéket főszabály szerint kiegészítő értékelési módszer alapján kell megállapítani, amely a Vámkódex 30. cikke (2) bekezdésének a) pontjában meghatározott, azonos exportált áru ügyleti értékéhez való viszonyítástól a Vámkódex 31. cikkében meghatározott, más indokolt eszközök igénybevételéig terjed.

68. A szóban forgó kérdéssel összefüggésben, azaz arra vonatkozólag, hogy a vámhatóság alapul veheti-e ugyanazon áruknak a vámáru-nyilatkozat alapjául szolgáló utolsó eladását megelőző eladási árát, meg kell jegyezni, hogy a vámérték meghatározásának módszere jobban képes tükrözni ezen elvámolt áruk valódi értékét, mint a fent említett, a Vámkódex 30. és 31. cikkével összhangban meghatározott „képzett értékek". Ezen túlmenően a korábbi eladás során megállapított ár a végrehajtási rendelet 147. cikkének (1) bekezdésében meghatározott feltételek értelmében az áruk ügyleti értékeként elfogadhatónak tűnik.

69. Ebből eredően úgy tűnik, hogy ha a vámhatóságoknak – miután további felvilágosítást kértek – a fenti 62. pontban bemutatott okuk van visszautasítani az áruknak a bejelentett ár alapján való értékelését, a Vámkódexben lefektetett vámértékelési rendszer alapján ugyanezen áruknak a vámáru-nyilatkozat alapját képező eladását megelőző eladási árát fogadhatják el.

70. A fenti megfontolások összessége alapján azt a következtetést vonom le, hogy a közösségi vámszabályok elvei szerint és az ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló határozatban meghatározott dömpingellenes vámhoz hasonló vám alkalmazása érdekében a vámhatóságok nem jogosultak arra, hogy az érintett áruknak a vámáru-nyilatkozat alapjául szolgáló eladását megelőző eladási ára alapulvételével határozzák meg a vámértéket, ha a bejelentett ár megfelel az importőr által ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árnak.

71. Ha azonban a vámhatóságoknak alapos okuk van kételkedni abban, hogy a bejelentett

érték az érintett árukért kifizetett vagy kifizetendő teljes összeggel megegyezik, és ha kételyeik megerősítést nyernek azt követően, hogy további felvilágosítást kértek, valamint az érintett személynek megfelelő lehetőséget biztosítottak arra, hogy az említett kételyekre a Vámkódex és a végrehajtási rendelet előírásainak megfelelően válaszoljanak, a vámhatóságok jogosultak a dömpingellenes vám alkalmazása céljából arra az árra hivatkozva kiszámítani a vámértéket, amelyet az érintett árukra vonatkozóan export céljából valamely korábbi eladás keretében állapítottak meg.

V – Végkövetkeztetések

72. A fentiek alapján javasolom, hogy a Bíróság az előterjesztett kérdésre az alábbi választ adja:

A közösségi vámjog elvei értelmében, valamint a Brazíliából, Lengyelországból, Oroszországból és Ukrajnából származó hematitnyersvasnak a Közösségbe történő behozatalára vonatkozó ideiglenes dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 1994. január 12-i 67/94/ESZAK bizottsági határozat által megállapított dömpingellenes vámhoz hasonló vám alkalmazása céljából a vámhatóságok nem jogosultak arra, hogy az érintett áruknak a vámáru-nyilatkozat alapjául szolgáló eladását megelőző eladási ára alapulvételével határozzák meg a vámértéket, ha a bejelentett ár megfelel az importőr által ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő árnak.

Ha azonban a vámhatóságoknak alapos okuk van kételkedni abban, hogy a bejelentett érték megfelel a vámkezelt árukért ténylegesen kifizetett vagy kifizetendő összegnek, és a kételyeik megerősítést nyernek azt követően, hogy további felvilágosítást kértek, valamint az érintett személynek megfelelő lehetőséget biztosítottak arra, hogy a kételyekre a Vámkódex és a végrehajtási rendelet előírásainak megfelelően válaszoljanak, a vámhatóságok jogosultak a dömpingellenes vám alkalmazása céljából arra az árra hivatkozva kiszámítani a vámértéket, amelyet az érintett árukra vonatkozóan a Közösségbe irányuló exportra történő eladást megelőző eladás keretében állapítottak meg.